

Дитина-віслюк

Donkey Child

 Lindiwe Matshikiza

 Meghan Judge

 Oksana Duchak

 3

 Українська / English

Одного разу маленька дівчинка побачила
людину загадкової форми.

...

It was a little girl who first saw the mysterious
shape in the distance.

Коли та людина загадкової форми підійшла ближче до дівчинки, вона зрозуміла, що це була вагітна жінка.

...

As the shape moved closer, she saw that it was a heavily pregnant woman.

Дівчинка була сором'язливою, але вона сміливо підійшла до жінки. "Ця жінка має залишитися з нами", - вирішила громада дівчинки. "Ми залишимо її та її дитину з нами у безпеці".

...

Shy but brave, the little girl moved nearer to the woman. "We must keep her with us," the little girl's people decided. "We'll keep her and her child safe."

Незбаром дитина з'явилася на світ. "Тужся!"
"Принесіть ковдри!" "Води!" "Тужся!!!"

...

The child was soon on its way. "Push!" "Bring
blankets!" "Water!" "Puuuuusssshhh!!!"

Але коли всі побачили дитину, вони дуже здивувались. “Що? Віслук?!”

...

But when they saw the baby, everyone jumped back in shock. “A donkey?!”

Усі почали сперечатися що мають робити далі. Деякі люди говорили: “Ми обіцяли, що залишимо жінку та її дитину з нами у безпеці, отже, так і маємо зробити”. Інші ж казали: “Вони принесуть нам лише нещастя”.

...

Everyone began to argue. “We said we would keep mother and child safe, and that’s what we’ll do,” said some. “But they will bring us bad luck!” said others.

Жінка знову залишилась сама. Вона не знала, що має робити зі своєю дивною дитиною. Вона не знала, що їй робити далі.

...

And so the woman found herself alone again. She wondered what to do with this awkward child. She wondered what to do with herself.

Але нарешті вона сприйняла те, що її дитина особлива, а вона її мати.

...

But finally she had to accept that he was her child and she was his mother.

Якщо б дитина залишалась такою ж маленькою завжди, то було б все по-іншому. Але дитина-віслюк ставала все більшою і більшою щодня і вже не могла поміститись на спині у своєї мами. І як віслюк не намагався поводитись як справжня дитина, але в нього нічого не виходило. Через це його мама була дуже часто втомленою і засмученою. Інколи вона навіть просила його виконувати роботу, яку роблять тварини, а не люди.

...

Now, if the child had stayed that same, small size, everything might have been different. But the donkey child grew and grew until he could no longer fit on his mother's back. And no matter how hard he tried, he could not behave like a human being. His mother was often tired and frustrated. Sometimes she made him do work meant for animals.

Збентеження та злість накопичувались всередині віслюка. Він більше не міг виконувати ні однієї роботи, ні іншої. Він більше не міг бути ні людиною, ні твариною. Одного дня він так сильно розлютився, що кинув свою маму до землі.

...

Confusion and anger built up inside Donkey. He couldn't do this and he couldn't do that. He couldn't be like this and he couldn't be like that. He became so angry that, one day, he kicked his mother to the ground.

Сором опанував віслюка. Він почав утікати так далеко і так швидко, як тільки міг.

...

Donkey was filled with shame. He started to run away as far and fast as he could.

Коли він перестав бігти, була вже ніч. Віслюк загубився. “І-а! І-а?”, - він прошепотів в темряві. “І-а! І-а?”, - відгукнулось йому у відповідь. Він був сам-самісінький. Віслюк скрутився клубочком і заснув глибоким, але неспокійним сном.

...

By the time he stopped running, it was night, and Donkey was lost. “Hee haw?” he whispered to the darkness. “Hee Haw?” it echoed back. He was alone. Curling himself into a tight ball, he fell into a deep and troubled sleep.

Прокинувшись, віслук побачив старого дивного чоловіка, який пильно дивився на нього зверху вниз. Він глянув йому в очі, і маленька іскорка надії з'явилась у віслюка.

...

Donkey woke up to find a strange old man staring down at him. He looked into the old man's eyes and started to feel a twinkle of hope.

Віслук залишився жити у старого чоловіка, який навчив його багато різних способів виживання. Віслук слухав його та вчився у нього. Так само робив і старий чоловік. Вони допомагали один одному, а також і сміялись разом.

...

Donkey went to stay with the old man, who taught him many different ways to survive. Donkey listened and learned, and so did the old man. They helped each other, and they laughed together.

Одного ранку старий чоловік попросив віслюка
винести його на вершину гори.

...

One morning, the old man asked Donkey to carry
him to the top of a mountain.

Високо в горах серед хмар вони швидко заснули.
Віслюку наснилось, що його мама захворіла і
кличе його на допомогу. І коли він прокинувся ...

...

High up amongst the clouds they fell asleep.
Donkey dreamed that his mother was sick and
calling to him. And when he woke up...

... хмари зникли разом із старим чоловіком.

...

... the clouds had disappeared along with his friend,
the old man.

Нарешті віслук зрозумів, що йому робити.

...

Donkey finally knew what to do.

Він знайшов свою маму, яка була самотня і оплакувала свою загублену дитину. Вони довго дивились один на одного, а потім міцно обнялись.

...

Donkey found his mother, alone and mourning her lost child. They stared at each other for a long time. And then hugged each other very hard.

Дитина-віслюк та його матір залишились жити разом. Вони знайшли багато різних способів як можна жити пліч-о-пліч. Згодом біля них почали оселятися й багато інших сімей.

...

The donkey child and his mother have grown together and found many ways of living side by side. Slowly, all around them, other families have started to settle.

Global Storybooks

globalstorybooks.net

ДИТИНА-ВІСЛЮК

Donkey Child

 Lindiwe Matshikiza

 Meghan Judge

 Oksana Duchak (uk)

